

N. 7 ALS LÍMITS

Full informatiu de l'Ateneu Popular Sant Roc • BADALONA **PRIMAVERA 2002**

El full el fem tots. Si vols col·laborar fes arribar els teus suggeriments, opinions, articles i crítiques a la secretaria de l'Ateneu Popular Sant Roc: C/ Cáceres, 34-36 • Badalona • Tl. 93 399 39 51 • ateneusantroc@terra.es

EDITORIAL

Sant Roc existeix

Si fóssim turistes consultant guies sobre Badalona aviat trobaríem que Badalona és, "des del segle XVIII, una important ciutat marinera" i, potser, ens donarien una xifra: "a finals del segle XIX tenia cent cinquanta barques". I tot seguit, ens convidarien a fer una passejada per la platja per mirar les barques que encara hi queden, totes tret d'una. La darrera barca de la filera, la que toca més al sud, la que ens fa vergonya. S'acaba allà Badalona? Igual, si ens apropéssim, encara podríem llegir el seu nom amb lletres brutes i ennegrides: Sant Roc. Arriba allà Badalona?

Sant Roc existeix. Ho diuen les marques de peïjades de tantes i tantes famílies immigrades que van lluitar pel barri. Ho diu la gent que hi viu, que hi treballa i també els qui no hi treballen, però hi viuen... malgrat tot, malgrat l'estat d'abandonament que pateix, Sant Roc existeix. Malgrat molts malgrats:

Malgrat les esquerdes que la ignorància encara fa entre els nens i nenes que fugen d'escola per estar-se al carrer, per ajudar a vendre, per quedar-se a casa tenint cura dels germans.

Malgrat aquesta espiral que comença esperant resultats tan immediats que l'escola és un absurd, i acaba amb sort només en atur i, sense sort, en feines il·legals, ilegals, submergides, com una barca foradada que s'enfonsa, s'enfonsa, s'enfonsa...

Malgrat les ganes de sortir del barri tantes famílies que s'ofeguen sota fustes podrides, que no veuen una altra sortida, que no veuen el seu barri prou digne, prou fiable, prou sòlid.

Malgrat les moltes malalties de la nostra barca, des dels queixals podrits al corc psicològic que se'ls menja l'esperança. Malgrat es faci tan poc per arreglar-ho.

Malgrat l'amuntegament de taulons desordenats, de la desestructuració, de les famílies amb problemes, amb tants i tants problemes que ja han après a viure entre ells de la única manera que els sembla possible: generant-ne més.

Malgrat tot, i precisament per tot això, Sant Roc existeix, existeix per refer-se, no amb parxes i xiclets que tapen forats però no el permeten tornar a navegar. Arriben noves famílies també immigrades, manté les antigues, el barri creix i vol refer-se amb projectes seriosos i compromesos, amb educadors de carrer, amb serveis socials estables i amb recursos, amb projectes com l'Omnia, per potenciar l'educació musical, la dansa, el teatre, l'esport, una llar d'infants?

Per què no? Sant Roc pot existir d'una altra manera, però això requereix moltes mans, un compromís social, un compromís també econòmic –amb els somnis no hi ha prou– i temps. Sabem que les coses fermes només arriben amb el temps.

Sant Roc existeix, Badalona el reconeix?

NENS I NENES

“Somos las mayores...”

Aquesta any, per posar fi al segon trimestre, l'equip de monitors/es vam decidir fer quelcom especial: una bona ambientació primaveral, música de fons, un bon berenar amb xocolata i pastes... i una gimkana en la que participessin tots els grups.

Però a algú se li va encendre la bombeta i vam decidir que seria el grup de les grans qui s'encarregaria de preparar-ho: donar responsabilitat per provocar la participació.

Van ser dues setmanes de preparació: escollir les proves, explicar en què consistien, preparar cartells, les llistes de material... tot el que qualsevol monitor/a fa abans de dur a terme una activitat.

I el resultat va ser molt, però que molt bo, tant a nivell de preparació com en l'execució. Aquí tenim l'experiència explicada per elles mateixes.

“ANTES DE LA SEMANA SANTA, EL GRUPO DE GRANDES QUE SOMOS: MORENI, CAROL, ROSARIO, GHURRA, TRINI, TERESA, Y VICENTE ORGANIZAMOS UNA GIMKANA QUE CONSISTIÓ EN LAS SIGUIENTES PRUEBAS: BAILAS O TE DIVIERTES, PÍNTATE, LA HARINA, RICAS MANZANAS, TRAGABOLAS Y DISFRÁZATE.

HICIMOS LAS PRUEBAS PORQUE SOMOS LAS MÁS GRANDES ; HICIMOS LISTAS DE MATERIAL Y LAS PASAMOS A ORDENADOR; TAMBIÉN PREPARAMOS EL MATERIAL E HICIMOS ETIQUETAS A LOS GRUPOS PARA TACHAR LAS PRUEBAS QUE HACÍAN. LAS PRUEBAS CONSISTIAN EN IR EN GRUPOS Y REALIZAR DIFERENTES JUEGOS.

¡ NOS DIVERTIMOS MUCHO Y PARTICIPARON TAMBIÉN LOS MONITORES. LOS NIÑOS PARTICIPARON MUCHO Y LES GUSTÓ Y SI LOS MONITORES QUIEREN... LO REPETIMOS”

EN CONSTRUCCIÓ

Oblidem els espais i ens quedem amb les experiències. Però fer les coses en les condicions ideals és fonamental per aconseguir els objectius, si més no, més ràpidament. Si la sala està adaptada, està pensada per jugar o treballar, pot fer que oblidem ON hem treballat, però NO el resultat perquè segur que és millor. És essencial que l'espai s'adapti a les nostres necessitats i no al revés. Tenir el millor dels espais possibles és fonamental per aconseguir el millor dels treballs possibles, també en el món de l'educació. També a l'Ateneu.

Ara se'ns presenta el repte d'adaptar l'Ateneu a les necessitats que tenim avui i ara. Fa vint anys necessitàvem unes coses i avui necessitem unes altres. Davant d'això millor canviar. Fa vint anys qui sabia quants nens vindrien cada dia, quants bocates es farien cada tarda. Algú s'imaginava un grup de teatre o un forn de ceràmica. Ara el repte és adaptar-nos a aquesta nova realitat. I fer-ho de la millor manera possible és clau per poder continuar amb la tasca d'educació i formació diària.

Volem un Ateneu millor i hem començat obres per millorar-lo... Si fa vint anys volíem un barri millor i ens hi vam posar, ara creiem que necessitem un Ateneu diferent adaptat a les necessitats i als reptes del segle vint-i-ú i ens hi posem novament. Després de molts projectes, de molts intents i d'algun endarreriment han començat les obres. Comença la construcció d'un antic projecte (tampoc no m'atreveixo a escriure somni, però sí desitjat projecte).

Ludoteca, música, ceràmica... millores, moltes millores

Amb l'experiència que dona el temps hem volgut redifinir els espais per aprofitar-los millor. Les obres no són perquè sí, són perquè les necessitem així i no d'una altra manera.

Ja sabem com es pot transformar la joguina i el joc en una eina educativa. Ara volem que la ludoteca sigui una eina més per donar resposta a les necessitats dels nens. Volem una ludoteca que sigui referent dins del món associatiu. Volem una ludoteca que sigui un espai dinàmic i funcional (encara que sembli un anunci d'IKEA no ho és pas) un espai útil. Un espai, segur que millor. No per que l'actual sigui dolent, sinó perquè les necessitats són unes altres. La ludoteca no són només metres quadrats també és una motivació per els nens i nenes (us

els imagineu quan pugin per primer cop després de les obres?), una eina funcional pel treball diari.

Però a més... les obres donaran un espai per aprofitar tothom i al màxim el forn de ceràmica, la potencialitat d'una nova cuina és infinita i la possibilitat de tenir una sala de música... volem imaginar amb mi una sala insonoritzada de música?

La música i l'Ateneu, l'Ateneu i la música. La música, fonamental a l'Ateneu. I ara finalment una sala, sembla mentida però us imagineu tot el que es podrà fer amb una sala de música? amb una sala pensada per la música i per la gent de l'Ateneu. Els nens podran entrar i tocar els instruments i aprendre música i educar-se a través de la música? Els joves podran especialitzar-se, podran formar-se i els músics de l'Ateneu tindran el seu espai. El salt qualitatiu és gran, molt gran? i la música de l'Ateneu, si pot millorar, millorarà.

Inaugurar... Tots volem inaugurar ja!!!

Les obres, totes les obres –també les de l'Ateneu– tenen una data real d'inici i una data aproximada, sempre aproximada d'acabament. Per poder fer possible el projecte de remodelació de l'Ateneu hem aportat tothom immaterialitat, però són la Parròquia de Sant Roc, la Secretaria General de Joventut, la Fundació C&A, els Agustins OSA i la Roda d'Espectacles qui li han donat la materialitat necessària.

Ara la millor manera de col·laborar és amb la nostra comprensió i la nostra paciència. Tots voldríem inaugurar demà amb una gran festa de confettis i serpentes... però mentrestant la construcció continua perquè tots som constructors d'Ateneu encara que sigui imaginant castells als núvols, somnis d'un barri perfecte.

Jordi Cortinas

JOVES

Ditxòs futbol, amb els seus defensors i detractors. Ditxòs futbol que omple les planes dels diaris i omple molt de temps a les nostres televisions. Ditxòs futbol que omple molt de temps de converses en la nostra societat. Ben bé no sabem com parlar-ne, si a favor o en contra. Això ens provoca un debat com a monitors, un debat que hem hagut d'aparcar i rendir-nos a l'evidència que ens proporciona la nostra experiència i que ara us explicarem.

A partir de la demanda dels propis joves vam plantejar-nos unes sessions d'esports on vam començar a fer entrenament i que va anar derivant en una sèrie de partits amistosos que vam concertar amb altres equips. Bé, doncs, com educadors hem fet servir el futbol com un recurs educatiu. Això ens ha permès treballar amb els grup una sèrie d'actituds, normes i valors que potser amb altres activitats ens hauria estat més difícil. Per altra part també em notat que els joves s'ho passaven molt bé i que estaven molt motivats per aquesta activitat. Cada dia i havia més gent corrent darrera de la pilota.

Encara que la competitivitat sempre hi és present en l'esport, en els jocs, en aquest espai l'hem intentat arraconar, l'hem intentat canviar, poten-

ciant que l'important és passar-ho bé, sobre tot passar-ho bé tots junts, que no es diverteixin molt uns i els altres s'ho passin menys bé, bé ja ens enteneu...

Bé i ens arriba el gran moment tenim dos partits amistosos, un partit d'anada i un altre de tornada contra un equip de Santa Coloma, equip que entrena una persona de l'equip de joves. Els dos partits va ser molt igualats. La nostra sorpresa va ser molt gran, primer perquè per jugar un partit de futbol sala calen quatre jugadors de camp un porter i el mateix nombre de reserves en total deu jugadors, nosaltres en teníem quinze. Teníem equip i teníem públic, un públic que animava al seu equip i que en molts moments va acabar animant les bones jugades de l'altre.

OPINIÓ

Ferrando, Emili; professor i escriptor; article publicat a EL PUNT (diumenge 24/03/02).

L'Ateneu Popular de Sant Roc

• Un exemple concret de col·lectiu que lluita contra la marginació i la pobresa en el seu entorn és l'Ateneu Popular de Sant Roc. El barri de Sant Roc té actualment 13.895 habitants, amb una gran majoria de persones immigrades de les quals el 40% (unes 5.500) són d'ètnia gitana. La situació econòmica i cultural del barri és molt precària a causa d'un atur altíssim i d'un nivell d'instrucció molt baix: de les 11.422 persones majors de 15 anys, l'11,7% (1.334) són analfabets (la mitjana de Badalona és el 4,7%), el 30% (3.007) no tenen estudis i un altre 30% ha rebut una formació primària incompleta.

Són més de 8.000 les persones que els falta una cultura bàsica. Al barri viuen moltes famílies desestructurades amb conflictes greus, amb problemes relacionats amb la salut física i mental, alcoholisme, droga, sida i presó. Encara ara es dona una escolarització deficient, absentisme, falta d'adaptació, fracàs escolar, fugides de casa, etc. Aquests problemes són els que intenta afrontar l'Ateneu Popular de Sant Roc constituït el 1987 prenent el relleu al Centre Social i Cultural creat 18 anys abans.

Són mirant-ho en conjunt, 32 anys de treball perseverant i continuat a favor del barri i de la seva gent a través d'una aplicació diària de programes educatius, socials i culturals adreçats als infants, joves, adults, monitors, talleristes, col·laboradors, professionals i voluntaris. Centeners i centenars de persones s'han beneficiat durant tots aquests anys de les seves activitats diàries enfocades a donar resposta a les necessitats i demandes de la gent més desvalguda del

barri. L'objectiu prioritari de la seva acció és oferir una alternativa educadora als joves i als infants que viuen en un entorn poc favorable i aconseguir un desenvolupament correcte de la seva personalitat.

L'Ateneu treballa per facilitar la integració dels sectors més marginats i té una cura especial a afavorir la convivència entre gitanos i païos. Impulsa igualment la participació activa de la dona en la vida social i cultural per afavorir la igualtat de drets i col·labora activament en la dinamització cultural del conjunt de la ciutat. El camp d'acció de l'Ateneu és molt ampli. Promou activitats relacionades amb la cultura, la sanita, l'educació, el pacifisme, l'ecologia, la solidaritat.

En els seus locals es fan balls de disfresses, pessebres de Nadal, serrades, representacions teatrals, espectacles infantils, jocs, tallers de tota mena, exposicions; partides de rol, de tennis taula, d'escacs, manualitats, reforç educatiu, sortides, etc. Cada tarda, entre les cinc i les nou, funciona el Centre Obert infantil en què un grup de cinquanta nens i nenes d'entre 5 i 13 anys reben una formació bàsica en hàbits i actituds que a casa seva no tenen perquè provenen de famílies desestructurades i amb greus dificultats econòmiques.

El Centre Obert és la nineta dels seus ulls i el que acapara el màxim d'esforços perquè es creu que molts dels problemes de la població de Sant Roc es poden corregir amb l'educació i l'aprenentatge. L'Espai Borinot atén els divendres i els caps de setmana nes i nenes de 5 a 13 anys amb qui es fan tallers, jocs i sortides amb l'objectiu d'educar-los en els valors de la solidaritat, la justícia, el respecte a les persones, el medi ambient i la diversitat cultural.

El Grup de Joves va ser creat per continuar educant-los en l'etapa de l'adolescència i joventut (13-18 anys), però fent-los més responsables i protagonistes de les activitats que fan: sortides de coneixement de l'entorn natural i cultural, expressió plàstica i musical (juitarra i percussió), artesanía, tallers, reforç escolar, etc.

• L'Ateneu pot ser un bon mirall per a les persones i entitats d'altres barris preocupades per atendre els més desvalguts

A l'Ateneu funciona també la Formació Global Comunitària que intenta aixecar el nivell cultural de mares païes i gitanes amb responsabilitats familiars i fer-les créixer en autoestima. Per a elles s'imparteixen coneixements sobre salut i higiene, es fan tallers de cuina, manualitats, costura, assemblees, serrades, sortides, treballs en grup, etc. És un nou plantejament de la formació global i permanent d'adults. El Grup de Dones (entre 40 i 85 anys) funciona des de fa 23 anys i en ell es porten a terme tallers de tot tipus i participen en activitats culturals i de lleure. El Grup és un lloc privilegiat i gratificant de trobada, relació i amistat.

L'Ateneu organitza igualment el Casal Infantil i el Casal de Joves d'hivern d'estiu, colònies, rutes, el menjador d'estiu infantil i el camp de treball que compta amb la presència de monitors joves d'altres llocs de l'Estat. Trimestralment publiquen la revista *Als Límits*. L'equip directiu de l'Ateneu té molta cura de la formació dels monitors, voluntaris i col·laboradors i procura sempre aixecar el seu nivell d'instrucció i de formació per millorar la qualitat pedagògica de les seves activitats.

L'Ateneu pot ser un bon mirall per a les persones i entitats d'altres barris preocupades per atendre els més desvalguts i fer-los créixer com a persones. La seva activitat ajuda superar la pobresa i la marginació en què es troben moltes famílies i persones i és, sens dubte, un factor important d'humanització, d'integració social i de convivència ciutadana. La seva existència i, sobretot, la seva perseverància ha esta una benedicció per al barri de Sant Roc i per a Badalona.

Cares d'una mateixa moneda

**-EXTRET
DELS DIARIS-**

Dijous 7 de febrer: La policia ha detingut un menor d'edat com a presu-
gut estava intern en un centre de menors per altres agressions sexuals ante
detenir ahir a tres joves per tràfic de drogues. Els joves multirreincidents són hab-
de la Vila Olímpica, Valentín Moreno, ha sido puesto en libertad. Valentín Moreno l-
tiva se han cumplido el plazo máximo de seis meses de intermamiento preventivo y

LLEI I ORDRE

I mentrestant, la política de les administracions per la integració i rehabilitació dels menors passa per accions com aquesta:

Divendres, 8 de febrer del 2002: La Fiscalia ha denunciat que la Generalitat es desentén de la tutela d'uns 150 "nens del carrer", menors immigrants indocumentats que vaguen pels carrers de Barcelona i els seus voltants, i es limita a facilitar-los vals perquè mengin i dormin en albergs. La Fiscalia subratlla, no obstant, que el desemparament dels nens és evident i que això obliga a la Generalitat a actuar "com un pare" i no com ho està fent.

Paral·lelament la realitat mostra una realitat que es repeteix menors a la nit que passen... intenten sobreviure, però no sempre se n'ensurten. Són menors i joves del carrer i per mantenir-se vius... fan el que poden. I moltes vegades sembla que només es puguin ensortir robant. Els joves ni ho neguen. Mentrestant es busquen solucions. Sovint les administracions volen solucionar el problema i recorren... recorren... recorren a la justícia. S'obliden de les mesures d'acolliment, de plans d'integració, de recursos en educació... sembla que la solució només és la justícia. I una justícia cada cop més estricta, més dura.

Els darrers moviments... el parlament de Catalunya ha demanat una modificació de la llei penal perquè els menors puguin ser "internats" de manera preventiva. Hem escrit internar perquè és la paraula que utilitza la llei, però en aquest cas internar és una altra manera per dir "tancar, recloure, empresonar...". Aquesta, que de moment només és una proposta, vindria a completar les darreres actuacions en recursos de la Generalitat i el Ministeri. I és que darrerament el nens del carrer han rebut el mateix tracte: justícia, justícia, justícia. Només cal veure que l'actual llei penal juvenil -aprovada a primers de l'any 2001- estableix:

a) L'edat per se considerat menor és la de 18 anys (abans la llei establia com a menor aquell de menys de 16 anys).

b) La llei preveu mesures punitives que van des de l'amonestació pel jutge, els serveis en benefici de la comunitat, tasques socio-educatives, llibertat vigilada i arrest domiciliari.

c) Mesures d'internament en centres específics per a menors.

I totes les actuacions han de ser judicials? I tot-hom pensa igual?

Sortosament hi ha d'altres camins, d'altres maneres d'entendre i d'intentar solucionar el problema.

Anàlisi de la situació: El noi es dirigeix a aquell territori on se li donen més facilitats per a la seva integració, però tot sovint no s'ha informat al noi de quines són les seves expectatives de futur. Davant d'aquesta situació d'incertesa i la por a l'aplicació d'una política de repatriació, els nois opten per fugir dels centres. Actualment, molts casos es donen per perduts quan han fracassat en un primer intent de protecció, quedant llavors aquests nois en una situació de desassistència intemporal.

Per obrir camins, possibles vies per intentar resoldre problemes concrets: És molt important que aquesta estada en el centre vagi acompanyada d'una sèrie de mesures educatives i socials, perquè és fonamental que el noi se senti escoltat i és també bàsic per al desenvolupament del noi, l'àrea d'ocupació de temps d'oci, mitjançant sortides recreatives i culturals. Per això calen recursos.

Recursos... utopia? L'atenció als immigrants indocumentats comporta la creació de recursos que disposin dels mitjans adequats. Un dels problemes més greus amb el qual ens trobem és una manca de centres residencials on poder derivar els nois. LA SOLUCIÓ a la situació dels menors immigrants indocumentats és evitar les llargues llistes d'espera per a ser derivats a un centre. Perquè encara que existeixin els recur-

sos cal vigilar d'altres coses... una d'elles és no oblidar mai que el "material" acollit és "material humà" i que l'acolliment és una paraula polièdrica i amb molts matisos. Els centres s'han d'utilitzar correctament, adreçats a l'atenció de les necessitats dels joves. Un mal ús de les instal·lacions pot empitjorar la magnitud de la tragèdia... per exemple, molts joves tenen una relació d'entrada i sortida constant del centre - per permisos o per motius judicials- i aquest estar sense ser-hi deteriora i fa augmentar la situació de risc del menor. Així segur que no se soluciona res de res.

I els recursos no només han de ser espacials - centres- la formació, la preparació, dels agents socials hauria d'incloure tant aspectes jurídics com religiosos que repercutissin en els menors. I és que sovint les normes religioses tenen una importància jurídica decisiva en tot el procés. A més, l'Administració hauria d'intentar entendre què volen els joves, que busquen els menors (nota de pàgina, al Marroc els joves deixen de ser considerats menors als 16 anys, edat a partir de la que ja es poden incorporar al mercat de treball) i tot sovint els joves volen treball... I això sí, no podem oblidar que els països d'origen també han de tenir un paper decisiu, fonamental, un paper que han d'iniciar dins de les seves fronteres, creant dispositius per protegir a la població més vulnerable.

Paraules, elements de reflexió, intent de pautes de treball sobre taules sense gent que les estudia, propostes devorades per una llei que busca solucions d'aïllament i oblidades perquè la descoordinació i desconexió entre aquells qui treballen per la integració dels menors, l'única cosa que fa és agreujar el problema. Agreujar-lo per no dir... coses pitjors.

Hi ha tants camins per triar abans de la solució dràstica i taxativa que sembla imposar-se. Quan les administracions diuen que no poden fer res... alguna cosa falla. Tantes coses fallen.

Jordi Cortinas

ADOLESCENTS MENORS DEL CARRER

Encara que no sempre ho sembli

Immediatament autor d' "almenys" nou violacions amb robatori comeses a Barcelona. El detingut anterior a les que ara... **Dimarts 12 de febrer:** Efectius del Cos Nacional de Policia van fer alguns dels rituals d'aquest tipus d'operacions... **gener 2002:** El principal implicado en el crim en qüestió ha sido condenado a 12 años de internamiento, pero a la espera de la sentencia definitiva ha sido puesto en libertad sin que...

LA LLEI SEMPRE HAURIA DE SER AL FINAL DEL CAMÍ. LES MANERES DE FER PARTICIPAR ELS JOVES, DE MOTIVAR-LOS, D'INTEGRAR-LOS, DE SOCIALITZAR-LOS SÓN MOLTES...

LA LLEI, DESPRÉS, I NOMÉS SI CAL.

EDUCACIÓ

El treball comunitari a la societat de la informació

A càrrec de Montserrat Casamitjana 13-03-2002

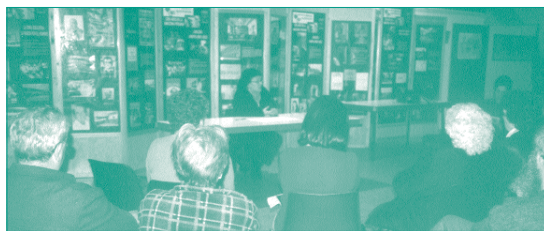
La xerrada de la Montserrat va tractar amb profunditat els temes anunciats:

- La participació social: compromís i aprenentatge
- L'efecte multiplicador del treball comunitari
- Ciutadans actius i administracions responsables.

De manera que ens va fer reflexionar sobre la nostra pràctica concreta a l'Ateneu i a altres espais on participem, fent-nos adonar de la importància que té no només el que fem sinó el com ho fem.

Posats a ressaltar alguns aspectes de la xerrada, jo m'he centrat en tres punts que considero eixos de la participació en treball comunitari. Un d'ells és l'actitud oberta que hem de tenir per rebre les múltiples aportacions de tots els participants, ja siguin nens, joves o adults, de manera que si establim un autèntic diàleg entre iguals tots estem aprenent els uns dels altres.

Un altre aspecte és la reflexió sobre la importància de que les entitats de participació i en concret l'Ateneu funcionin de forma democràtica, i així tots els participants visquem autèn-

tiques experiències de responsabilitats compartides. Aquest saber treballar en equip i tirar endavant projectes comuns és una de les habilitats que més es valora a la societat actual, inclòs des del món empresarial i és un aprenentatge que no s'ensenya en cap programa educatiu, només es pot adquirir des de la participació en projectes de treball comunitari.

El tercer punt és la necessitat de reflexió compartida que tenim totes les persones que participem en projectes de dinamització comunitària, com ara l'Ateneu. Va quedar clar que si ens volem mantenir en la tasca i que la nostra aportació tingui una profunditat de contingut, és totalment imprescindible dedicar un temps sistemàtic a reflexionar i debatre sobre els temes més punyents de la nostra societat. Aquests debats ens han de fer progressar en capacitat de diàleg, d'argumentació i de criteri per saber discernir amb més coneixement sobre les decisions que prenem. També és un dels aprenentatges més valorats per la societat actual i sabem que només el podem adquirir en la participació compromesa en els projectes socials.

Com a conclusió, hem vist que realment la participació en projectes comunitaris a més a més de millorar l'entorn social i promoure la convivència més humana, es converteix en una autèntica oportunitat de formació personal.

¡No ens ho podem perdre!

Comunicado público de la iniciativa UBUNTU- Foro Mundial de Redes de la Sociedad Civil- Ante la Progresiva militarización del conflicto en Oriente Próximo.

La extrema situación a la que se está llegando en el Oriente Próximo, en especial en el conflicto entre Israel y Palestina, nos lleva a declarar:

- Que se está superando cualquier límite imaginable- por parte de todos los sectores involucrados en el conflicto- en la terrible espiral de violencia que vive la zona, añadiendo la tragedia humana que se padece desde hace meses una peligrosa desestabilización regional de consecuencias imprevisibles.

- Que las respuestas del gobierno del estado israelí a los atentados terroristas de grupos extremistas palestinos son absolutamente desproporcionadas. Que el ejército israelí está violando constantemente principios fundamentales del Derecho Internacional, en especial el Derecho Internacional Humanitario. En este sentido es especialmente grave el ensañamiento que sobre la población civil ejercen dichas políticas represivas, y las arbitrariedades bélicas de ambas partes, pero en especial del gobierno del Sr. Sharon.

- Que, como siempre, la única solución posible y definitiva a dicho conflicto endémico pasa por el diálogo en las líneas y propuestas que están en las mesas de negociación, y que últimamente ven una luz nueva tanto en la propuesta de paz del heredero al trono saudí como en la reciente resolución del 12 de marzo del Consejo de Seguridad de Naciones Unidas a favor de la coexistencia segura y pacífica de los estados en la zona, partiendo del reconocimiento inmediato de un Estado Palestino.

- Que dejando atrás el continuado silencio y su falta de determinación la Unión Europea tiene que actuar inmediata y contundentemente, en busca de las condiciones que hagan posible que todos los actores clave en el conflicto (incluyendo los Estados Unidos y la Liga Árabe) no pierdan un minuto más en el logro de soluciones efectivas.

Asimismo queremos mostrar nuestra simpatía y apoyo aquellos sectores de la sociedad civil israelí y palestina que en estos momentos tan duros continúan trabajando a favor de la comprensión mutua, el respeto a los derechos humanos y la solución pacífica del conflicto que están sufriendo.

Federico Mayor
Zaragoza

Danielle Mitterrand
France Libertés

Adolfo Pérez Esquivel
Premio Nobel de la Paz

Susan George
Escritora

Duncand MacLaren
Caritas Internationalis

Bernard Granjon
Medicins du Monde International

Cora Weiss
The Hague Appeal for Peace

Roberto Savio
Inter Press Service

Colin Archer
International Peace Bureau

Ángel Strapazzon
MOCASE/Vía Campesina

Kin Chi Lau
ARENA Asian Regional Exchange for New Alternatives

Rubén Pesci
FLACAM Foro Latinoam. de Ciencias Medioambientales Fatma

Alloo
DAWN-Africa Development of Alternatives Womens Net.

Anaisabel Prera
Fundación Cultura de Paz

Jorge Brovotto
Secr. Ej. Asoc. Universidades Grupo Montevideo

Gabriela Cauduro
Servicio Justicia y Paz Latinoamérica

Jorge Nieto Montesinos
Centro Int. para una Cultura Democrática

Leonel Fernández
Fund. Global Democracia y Desarrollo

Carlos Tünnerman
UNU Council Member

Josep Xercavins i Valls
UBUNTU Ad Hoc Secretariat

19 de Marzo 2002

UBUNTU es una antigua palabra africana para designar humanidad-compartir, tener cuidado y estar en armonía con toda la creación. Como ideal promueve la cooperación entre individuos, culturas y naciones.

¿CULTURA?

Libres recomanats

març de 2002

A la sombra de este árbol
Paulo Freire

Es una profunda reflexió de la tasca pedagògica a partir de la pròpia experiència com a educador. Ens aporta una visió crítica del que vol dir ensenyar i aprendre des d'una visió esperançadora però i començant de les dificultats que comporta. Ens aporta algunes idees bàsiques com: "la cuestión está en cómo transformar las dificultades en posibilidades", o "No somos racistas, nos volvemos racistas... Mi problema contra las personas racistas no es con el color de su piel, sino con el color de su ideología".

ATENEU © Claret 34 90 - 1999

Hem d'estar sempre en constant formació. La pràctica, les rutines, el treball diari i constant; molt importants, però no podem perdre de vista la formació. I és per això que des de l'àrea de formació s'ha iniciat un projecte, una nova acció: Llibres recomanats. Cada dos mesos podreu trobar un parell de suggerències... només són això suggerències... per fer-nos pensar. Són senzillament això dos llibres que pretén posar fonaments a la feina; vigues per l'edifici que sempre s'ha de mantenir sanejat. I després continuar treballant... sense aturar-nos, sense repetir-nos. Dos llibres que representen una idea, un batec de formació, unes ganes i una intransigentitat per no accontentar-nos ni amb el que som ni amb el que sabem... Dos llibres i un gran projecte.

Libres recomanats

març de 2002

Nosotras que nos queremos tanto
Marcela Serrano

Un grup de dones xilenes es retroben després de molts anys en la casa d'una al costat del llac. Són les històries de vida de cadascuna d'elles, es tracten els valors de l'amistat, la solidaritat entre dones i són a l'hora una reflexió sobre l'amor al llarg de les diferents generacions.

Es un llibre amè i de lectura fàcil que a la vegada serveix com reflexió de la situació de Xile posterior a la caiguda d'Allende i les conseqüències que va tenir en la vida d'aquestes dones.

ATENEU © Claret 34 90 - 1999

FESTES

1. La gent gran se'l mereix.
2. Està en obres.
3. On passa tot.
4. Es pot fer de molts tipus, però imprescindible l'arròs i la gent.
5. Per guarnir les parets.
6. Al revés, cercavila, ball i xocolatada tot en un dia.
7. Si es fa, tot net!
8. Fira d'...
9. Vint-i-tres anys després encara en fem un torneig.
10. El grup de teatre urgent.
11. N'hi molts per festes, però tots desperten el barri.
12. La pel·lícula d'una "tarda de cinema".
13. Un grup de nois que sempre fan "soroll".
14. I després de tot el dia, el millor és un bon... popular.

